

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKRAVIS.

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Willy Brandt og Arbeiderpartiet

Det må være uhyre ubehagelig ikke å ville kjennes ved sin fortid. Og dette gjelder naturligvis både enkeltpersoner og partier. Det gjelder både en Willy Brandt, og det gjelder det norske Arbeiderpartiet.

I sin meget røde fortid før verdenskrigen, trykket Arbeiderpartiet — det som så iverdig «bygget på marxismen» — den bortrømte, likeledes mere enn halvrote, Herbert Frahm til sitt store moderbryst. Han hørte jo til den gjeng av oppviglere og samfunnsomstyrtere som forberedte den annen verdenskrig og det forrederi mot Europa som utlevert til det røde Sovjetsamveldet og det gygne USA. Og så de folk var velkomne i Norge.

Som importert leiesoldat i Arbeiderpartiets marxistiske hær, gjorde den omdømte Herbert Frahm sin skyldighet og mere enn det. Han slet for føden og for tilliten. Han hisset iverdig mot det nye Tyskland, han meldte seg som frivillig i den røde hær som herjet og myrdet i Spania, og da prøvelsens tider kom, grep han etter hva konversasjonsleksika kan berette, til våpen i norsk uniform mot sine tyske landsmenn — alle de som ikke hadde kunnet sikre seg ved flukt, og vi hadde nær sagt landssvik.

Alt dette var storveies i 1945 da den store forbrødring mellom Østens røde og Vestens temmelig gule fant sted. Ingen følte trang til å skjule sine fordums bedrifter, heller ikke Willy Brandt og hans norske venner og beskyttere. Derfor ble de da også omhyggelig nedtegnet i bøker, på det at alle kunne glede seg over den internasjonale patriot Willy Brandt, som steg opp av asken til tyskeren Herbert Frahm.

Men så lysende så utsiktene i hjemlandet ut da Willy Brandt iført norsk uniform var med på å «erobre» det gamle fedreland, at han påny foretok et hamskifte. Nå skulle han «redde» det fedreland han i det siste decennium hadde bekjempet. Og nå var det dessuten gygne tider for slike folk under de allierte sciensmaktens vinger. Slik ble da Willy Brandt borgermester i Vest-Berlin, hvor han til å begynne med tok opp sin gamle og velprøvede folkefrontpolitikk. Helst han — i likhet med en rekke norske generaler — oppdaget at tiden var løpet fra ham. Det var ikke populært lenger med røde sympatier, og så fikk vi da et nytt rolleskifte. Vi fikk se Arbeiderpartiets protesje Willy Brandt som Vestens trofaste og urokkelige venn i kampen mot de røde fiender. Så vidt drev han det, at han idag er nominert som ialdemokratens kanslerkandidat!

Men menneskene er onde. Begynner ikke noen formastelige å trekke frem kanslerkandidatens plette fortid, iallfall sett fra et tysk synspunkt! Og denne avsløring av fortiden rammer ikke bare Brandt selv, men også hans norske venner og beskyttere og meningsfeller i Arbeiderpartiet. Derfor de ville hyl i Arbeiderbladet, og de noe mere avblekede i de såkalte «opposisjonsavisere».

Vi forstår Arbeiderbladet, og vi følger med det i denne tunge stund. Det kan ikke være hyggelig å møte den fortid en har sviktet så totalt. For Willy Brandts fortid er også Arbeiderpartiets. Og det kan ikke være så helt enkelt å bortforklare de bokførte Brandtske fortidsminnesmerker.

Hjelp til det røde herjende og myrdende Spania er ikke så overvettens populært lenger, heller ikke dette å flykte fra sitt fedreland i nødens stund — selvom Brandt kan påberope seg mange norske eksempler. Den Brandtske folkefrontpolitikk er vel heller ikke god så svare idag, selvom Løvlien i de siste dage, oppmuntret av den orientalske opposisjon innen Arbeiderpartiet, slår på de Léon Blumske strenger igjen.

Administrasjonsrådet
laget ammunisjon
til tyskerne

Det later pussig nok til at også administrasjonsrådet, hvis handlinger jo er blitt godtatt som akseptable sett fra et «god nordmann»-synspunkt, mente at krigen opphørte med kapitulasjonen 10. juni 1940, og at det etter dette tidspunkt såvisst ikke vek tilbake for å hjelpe tyskerne i deres krigsansengelser. For hvorledes skal en ellers forstå disse ord av oberstløytnant Haakon Finne i boken om 50-årsstudentene utgitt i 1949:

«Pr. 15. september 1926 ble jeg ansatt som direktør for Kongsberg Våbenfabrikk og forlot 1. oktober min stilling som disponent og teknisk leder av Norsk Aluminiumsindustri fabriker i Holmestrand (Høyangfabrikkene). Ved våpen fabrikkens virket jeg — med avbrudd i krigsårene — til 12. oktober 1946.

Våpenfabrikken ble i disse årene utvidet ved nyanlegg og ved økt produksjon. Arbeidsstyrken steg fra ca. 350 1. juli 1926 til ca. 700 1. juli 1939. Våpenfabrikken avviste alle bestillinger fra tyskerne inntil juli 1940, da det kom ordre fra vedkommende norske departement om at fabrikkens skulle gjøre ferdig for tysk regning et antall 40 mm. luftvernkanoner som før krigen var satt i arbeid for det norske forsvaret. Da nedla de 4 ved fabrikkens ansatte faste offiserer

Folk og Land

Påskeaften kommer det som vanlig intet nummer av Folk og Land. Neste nummer kommer lørdag 8. april.

Og aller verst er vel dette med den Brandtske landssvik. For har ikke Arbeiderpartiet engasjert seg i og tatt ansvaret for en politikk som lot dømmet et betydelig mindretall av politiske motstandere som «landssvikere», fordi de tok konsekvensen av den betingelsesløse kapitulasjon som Arbeiderpartiets egen regjering hadde beordret! Og hva så med den mere håndgripelige landssviker Willy Brandt, som kjempet mot det tyske fedreland i en omfattende verdenskrig, enten det nå var med våpen i hånd, som det norske leksikon forteller, eller bare med råd og annen dåd, tiltross for at hans fedreland hverken hadde kapitulert eller på annen måte avsluttet eksistenskampen?

Noen forklaring på forskjellen

Lensmannen i Grue

får påpakning 102937

Fordi han tok avstand fra Anker Rogstads mord på grensepolitikonstabelen

I Hamar Stiftstidende fikk for noen tid siden lensmannen i Grue, Nils Ulvevædet en kraftig påpakning av en navngitt innsender Magnus Brekne, fordi lensmannen ikke var så begeistret for allslags «patriotisme» under okkupasjonen. Men så forvirret kan altså folks rettsbegreper og moralbegreper bli, at en mann under fullt navn kan prestere noe slikt som Brekne. Er det da underlig at ungdommens begreper om moral og rett kan bli betenkelige og føre til stadig økende ungdomskriminalitet?

Lensmannen i Grue hadde i forbindelse med skapsprengersaken mot Anker Rogstad uttalt at «Rogstad begynte sin fantastiske «karriere» da han under krigen rømte til Sverige og drepte en NS-grensepolitikonstabel i Risberg i Elverum. Og lensmannen tilføyet at han kjente saken meget godt, idet han hadde gått sammen med den drepte grensepolitikonstabel på Hærens Flyveskole.

Vi skulle tro at det ikke er mange skikkelige folk som har noe å innvende til denne lensmannens karakteristikk av et ufyselig drap, iallfall ikke hvis en, som lensmannen tilsynelatende gjør, kjenner litt til hvorledes drapet foregikk. Anker Rogstad hadde i Norge utført en rekke vinningsforbrytelser uten noe slags «patriotisk» tilsmitt, og da jorden begynte å brenne under ham, ville han stikke av til det gjestfrie Sverige. Han ble imidlertid knepet. Under de foreliggende omstendigheter stod det naturligvis ikke om livet for ham. Ryggsekken med tyvegodsset stod på bakken ved siden av ham, og da han spurte og fikk tillatelse av grensepolitikonstabelen til å ta seg en sigarett, begynte han å rote etter sigaretter i sekken sin. Isteden trakk han plutselig

len mellom norsk og tysk landssvik har vi ennå ikke fått av norsk presse, som varmt slutter opp om Arbeiderpartiets forsvar av Willy Brandt. Men det kommer nok, om ikke før så når herrerne har fått konsultert tryllekunstneren professor dr. Frede Castberg. Han leverer slike begrunnelser på bestilling.

Ellers burde vel både Willy Brandt og Arbeiderpartiet i Norge betenke disse Ibsens ord:

«Vær ikke ett idag, igår, og noe annet om et år. Det som du er, vær fullt og helt og ikke stykkevis og delt.»

frem en pistol og plaffet sin elskverdige fangevokter ned uten videre.

Til dette har da den gode «patriot» og moralens vokter, Magnus Brekne blant annet dette å bemerke:

«Rogstad er ikke satt under tiltale for dette som De kaller mord. Da NS-mannen ble skutt hersket det krigstilstand mellom Norge og Tyskland. En NS-mann med pistol var da i alle nordmenns øyne en lovlig fiende i den situasjon Rogstad var i da han skjøt. Det var enten å skyte eller selv å bli-skutt.»

Og den gode Magnus Brekne avslører også mere. Han sier det som selv de mest hardkokte sabotører skjuler i sine utallige bøker om bedriftene:

«Mange gode lovlydige nordmenn var under krigen borte i lignende forhold. De likviderte etter ordre, de skjøt når de kom i tvangssituasjoner, de sprengte og herjet i tyske stillinger. Men alt sammen var krigshandlinger, diktert av lover og regler som da var gjeldende. Hvis en av disse skulle komme opp i en kjedelig affære idag eller neste år, ville det da være rettfærdig, lensmann, å blande inn disse krigshandlingene for å vise at gjerningsmannen er rå og brutal? Nei og atter nei.»

Vel, lensmannen har såvidt vi har kunnet følge med, ikke svart på dette forsvar for mord og drap. Han har formodentlig ment at svar var overflødig, for innlegget taler for seg selv. Men sant å si måtte det da ha vært av interesse å etterlyse de «lover og regler» som legaliserte slike gjerninger. Det kunne vel også vært grunn til å peke på at ifølge etterkrigsrettergangen, til og med mot regulære tyske soldater, ble det ikke godtatt som undskyldning at de handlet etter ordre. Så hvorfor folkerettsstidige norske partisaner skal kunne unnskyldes seg med at de «likviderte etter ordre» vet alene Magnus Brekne. Men ellers var jo ikke Anker Rogstad partisan engang. Han var en ensom fribytter. Om den «krigstilstand» som hersket mellom Norge og Tyskland etter at Norge hadde kapitulert betingelsesløst og frasagt seg retten til å tre inn i krigen så lenge verdenskrigen varte, er det vel ikke nødvendig å si mere enn det allerede er sagt.

Men, naturligvis er det synd på lensmannen, for med den meningsterror som hersker i dette land, er det jo ikke en kjef som våger å ta ham i forsvaret skjønt alle utenom de «innviedes» krets er enig med ham.

HUSK BLADPENGENE!